

знаемъ, основали въ днешна България свое господарство, като завладѣли разни славянски жители, които намѣрили по тѣзи мѣста. То, обаче, било доста слабо испърво, а при това и у него се пораждали партизански смутове. Но по едно врѣме на Българскій прѣстолъ стѣпилъ царь Крумъ, който сполучилъ да съедини въ едно нѣколко отдѣла и партии на народа, и тъй уякчилъ и разширилъ Българското Царство.

Важний урокъ, който това честито за България обстоятелство ни учи, е че съединението и задръжността правятъ силата. Безъ съединение нѣма сила, по добръ е да помнимъ че съединение не може да има тамъ дѣто нѣма отстъпчивость и истинно родолюбие у водителитѣ на единъ народъ, и дѣто инатитѣ и отмъщенията зематъ връхъ.

III.

Слѣдъ смъртта на славний ни царь Симеона се проявяватъ нѣкои крайно скърбни проишествия. Въ дворецътъ и между болѣритѣ се породили съсипителни зависти, властолюбия и раздѣления. Царскитѣ синове се карали помежду си и се стараяли да съсипватъ единъ другото. Както Георги Сурсувулъ тъй и други първенци, заслѣпени отъ тщеславие и властолюбие, забравили благо то на отечеството си и съ дѣлата си почнжли да му конаятъ страшенъ гробъ. Едни се надирѣваряли да ставатъ регенти, други министри, а други друго. За да се закрѣпятъ на властта, нѣкои първенци се съюзявали даже съ върлитѣ врагове на отечеството ни, съ Византийцитѣ. Важни съзаклятия ставали нѣколко пѣти противъ царьтъ. Смутове ставали по разни мѣста на държавата отъ заслѣпени незадоволници. Отецеството се раздробявало и пропададо въ ржцѣтъ на враговетѣ, но заслѣпенитѣ Български първенци не се свѣставали. По едно врѣме се подигнало въ Западна България голѣмо движение противъ властта подъ